

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗΣ

Ο ΤΥΦΛΟΣ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

κουκούτσι

ΑΘΗΝΑ * 2015

Ὁ Ἰούλιος τοῦ Τελαμῶνος

Τὰ τζιτζίκια πὺ στὶς κουκουναριῆς ἀνεβαίνουνε ψηλὰ
μόνα τους δέν τραγουδᾶνε
Μὰ οὔτε καὶ πάλι βλέπω τὰ παιδιὰ
νὰ παίζουνε τριγύρω τους ἢ νὰ γελᾶνε

Στοὺς τόσους καὶ τόσους τῶν δέντρων τοὺς κορμούς
Ἕνα κορμὶ
λυγίζει
τὸ σπαθὶ
ζυγίζει
κι ὕστερα τὶς λέξεις του μετᾶ:

— Εἶμαι ὁ Αἴαντας
σὲ μιὰ αὐτοσχέδια παράσταση πὺ φθίνει
Ὁ λόγος μου εἶναι λίγος
Κι ὁ χρόνος μου
— ὁ σκυφτὸς καὶ μόνος—
εἶναι
ὁ Ἰούλιος τοῦ Τελαμῶνος

Τὸ ἐργαστήριον

Ἄπ' τὸ ἐργαστήριον
μὲ κάλεσαν γιὰ μιὰ ὑπόθεση
Γιὰ κάτι πράγματα δικά μου

Πάλι ἔφταιγε
— ἔλεγον —
ὁ τρόπος ποὺ τὶς ἀνεμῶνες ἄγγιζαν τὰ δάχτυλά μου

Γράψε: Μαῦρος ὁ πόθος στὸ τραπέζι
ὁ φύλακας νὰ μὴν τὸν δεῖ

Γράψε: Γεμᾶτο φῶς τὸ βλέμμα
καὶ τὸ κουφάρι τῆς σκιᾶς ἔχει τώρα πυρποληθεῖ

Τὰ παράξενα πουλιά

Εἶναι οἱ εἰκόνες μου
κάτι παράξενα πουλιά
ποῦ βράδυ-πρωὶ
τὰ μάτια μου τὰ τριγυρνᾶνε

Εἶναι οἱ εἰκόνες μου
φωνές ποῦ ἔρχονται ἀπὸ μακριὰ
Γιὰ τὸν μικρὸ μου τὸν κορυδαλλὸ
ποῦ χάθηκε στὸ μαῦρο βάραθρο
Μόνο γι' αὐτὸν μιλᾶνε

Εἶναι οἱ εἰκόνες μου
τῆς νύχτας μου τὰ νύχια
ποῦ μέσα μου μπήγονται βαθιὰ
καὶ τὸ μυαλὸ μου τὸ τρυπᾶνε